

Ἡ βάρκα

Νύχτα. Σὲ κάποια ἄμμονδιά.

Στὸ ἄχρωμο, ψυχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
ἓνας σκελετὸς ρίχνει τὴν θλιβερὴ σκιά του στὴν ἄμμο.

Κάποτε τὸν λέγαν «βάρκα».

Τώρα πεταμένος, περιφρονημένος, σαπίζει.

Μεταστοιχειώνεται.

Σιγὰ - σιγὰ ἀποκτᾶ μέσα του ψυχὴ καὶ σκέπτεται, θυμᾶται.

Φτωχέ μου φίλε· ἦσαν κάποτε δυνατὸς καὶ γενναῖος· τώρα τίποτε...

Πάλινες μὲ τ' ἄλμυρὸ τὸ κῶμα· χαιρόσουν τὴν πάλιν.

Ἐρωτοτροποῦσες μὲ τὸ ἄγριο ἀγέρι καὶ τὰ βράχια,

ποῦ ἔπουνλα σὲ καλοῦσαν κοντὰ τους.

Εἶδες τοὺς γλᾶρους ἐλεύθερους

νὰ κάθονται ἐπάνω τους μιὰ γκριζα ἡμέρα καὶ νὰ κλαῖνε...

Παρατήρησες τὰ πουλιὰ νὰ φεύγουν γιὰ τὸ Νότο καὶ ἐφυγες μαζί τους καὶ ἐσύ,
νοιώθοντας μέσα σου μιὰ δαγκωματιὰ ζήλειας γιὰ τὴν ἐλευθερία τους...

Χαμογέλασες συγκαταβατικὰ ἓνα βράδυ,

ἀντικρούζοντας δυὸ παιδιὰ νὰ μετροῦν πλάϊ - πλάϊ τ' ἀστέρια

ἢ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου.

Πρόσεξες τὸν πρόστυχο ρυθμὸ τῆς ζωῆς καὶ ἀηδίασες.

Κι ὅμως κυλίστηκες καὶ ἄσὸν στὸ βοῦρκο της,

πίνοντας ἀπ' τὴ σιχαμερὴ τῆ λάσπη.

Ἄλλὰ πᾶψε! Μὲ ποιὸ δικαίωμα μιλάς;

Δὲν εἶσαι πιά παρὰ ἓνας σκελετὸς.

Κ. Κατσιγιάννης
Ε' Γυμνασίον (Κλασσ.)